

Sygn. akt II AKa 72/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Małgorzata Jankowska (spr.)

Sędziowie: SA Piotr Brodniak

SA Stanisław Stankiewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód w Szczecinie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Laskowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2019 r. sprawy

A. K.

oskarżonej z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu z art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 stycznia 2019 r. sygn. akt III K 266/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze, w pozostałej części obciążając nimi Skarb Państwa, nadto wymierza oskarżonej opłatę w kwocie 400 (czterystu) złotych za to postępowanie.

SSA Stanisław Stankiewicz SSA Małgorzata Jankowska SSA Piotr Brodniak

Sygn. akt II AKa 72/19

UZASADNIENIE

A. K. została oskarżona o to, że:

w dniu 16 grudnia 2014 r., około godziny 14.40 w R. na ulicy (...), używając niebezpiecznego narzędzia w postaci siekiery, doprowadziła A. W. do stanu bezbronności w ten sposób, że grożąc pokrzywdzonej użyciem siekiery, przywiązała jej ręce przewodem elektrycznym do poręczy fotela oraz skrupowała nogi szalikiem, a następnie zabrała w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 80 zł, stanowiące własność A. W., powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci uszkodzenia naskórka z zaczerwienieniem skóry nadgarstków, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała jakim są kończyny górne na okres nie przekraczający siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 22 stycznia 2019 r., sygn. akt III K 266/18 oskarżoną A. K., w ramach zarzucanego czynu, uznał za winną tego, że w dniu 16 grudnia 2014 r., około godziny 14.40 w R., posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci siekiery i grożąc jej użyciem A. W. oraz doprowadzając ja do stanu bezbronności w ten sposób, że przywiązała jej ręce przewodem elektrycznym do poręczy fotela oraz skępowała nogi szalikiem, zabrała w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 10.210,86 zł, stanowiące własność (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w P. oraz pieniądze w kwocie 80 zł, stanowiące własność A. W., powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci uszkodzenia naskórka z zaczerwienieniem skóry obu nadgarstków, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, jakimi są kończyny górne na okres trwający nie dłużej niż 7 dni,

tj. czynu z 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ją w oparciu o przepis art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej A. W. kwotę 5.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek przewodu elektrycznego przechowywanego na karcie 109 akt sprawy, szala przechowywanego na karcie 29 akt oraz siekiery przechowywanej w magazynie dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Łobzie.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2014 r. godz. 16.15 do dnia 30 kwietnia 2015 r., godz. 00 oraz od dnia 2 lipca 2018 r. do 20 lipca 2018 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. B. kwotę 1.254, 60 zł, w tym 234,60 zł podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej.

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł tytułem opłaty oraz pozostałe koszty procesu.

Wyrok powyższy został zaskarżony apelacjami obrońcy z urzędu oskarżonej oraz prokuratora.

Obrońca zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił temu orzeczeniu rażącą niewspółmierność kary i wniósł o jego zmianę i wymierzenie oskarżonej kary 3 lat pozbawienia wolności.

Prokurator również zaskarżył ten wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, z tym, że na niekorzyść oskarżonej.

Zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej A. K., podczas gdy przesłanki przedmiotowe i podmiotowe, a przede wszystkim skutki czynu popełnionego przez oskarżoną, a także względ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, wskazują na to, że tylko kara 6 lat pozbawienia wolności osiągnie wobec niej pożądany skutek.

Podnosząc powyższy zarzut, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej A. K. za zarzucany jej czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., kary 6 lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zakres sporządzonego uzasadnienia jest zdeterminowany złożonym wnioskiem, który pochodzi jedynie od prokuratora

Apelacja prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy, analizując okoliczności tej sprawy pod kątem zastosowania właściwej represji karnej, miał na uwadze wszystkie znaczące w tej mierze elementy, stosownie do wskazań zawartych w art. 53 k.k.

Nie jest uzasadnione twierdzenie prokuratora, że Sąd pierwszej instancji w niedostatecznym stopniu uwzględnił stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonej. Sąd zaznaczył bowiem, że już sam charakter tego czynu, stanowiącego kwalifikowaną postać rozboju, wskazuje na to, że mamy do czynienia z przestępstwem rodzajowo najpoważniejszym na gruncie kodeksu karnego, bo taką specyfiką charakteryzują się czyny zaliczane do zbrodni. Podkreślił, że ze swej istoty są to przestępstwa wielce szkodliwe społecznie. Słusznie zauważył, że w przypadku zdarzenia zaistniałego za sprawą oskarżonej, wysoki ładunek społecznej szkodliwości spotęgowany został okolicznościami tego czynu. Podkreślił przy tym przygotowanie oskarżonej, co bez wątpienia miało miejsce, nie tylko w sensie podmiotowym, ale też od strony zabezpieczenia niezbędnych do realizacji przestępczego zamiaru przedmiotów, takich jak siekiera, szal, przewód elektryczny itp. Zwrócił też uwagę na naganną motywację, którą stanowiła chęć szybkiego wzbogacenia się, a także na użycie takiego rodzaju niebezpiecznego narzędzia, jakim jest siekiera. W ramach analizy sposobu działania oskarżonej, podkreślił fakt podjęcia przez nią działań skutkujących doprowadzeniem pokrzywdzonej do stanu bezbronności, jak też konsekwencję w działaniu. Wszystkie wskazane wyżej okoliczności doprowadziły sąd meriti do konkluzji, że popełniony przez oskarżoną czyn nacechowany był wysokim stopniem szkodliwości społecznej. Powołał się nadto na nagminność tego typu przestępstw, czego trafność dość trudno jednak poddać rzetelnej weryfikacji bez znajomości okoliczności, które stanowiły dla sądu podstawę do postawienia takiej tezy (rzecz jasna - co do tego rodzaju przestępstwa). W pełni zasadnie natomiast, chociaż nie bezpośrednio w ramach analizy stopnia szkodliwości społecznej czynu, sąd meriti zwrócił też uwagę na skutki przestępczego działania oskarżonej, wskazując nie tylko na doznane przez pokrzywdzoną obrażenia ciała, ale również na konieczność podjęcia przez nią leczenia psychiatrycznego.

Kwestia zawinienia została również poddana odpowiednio wnikliwej ocenie. Wskazując na zamiar bezpośredni, premedytację, zaplanowanie z góry całego przebiegu zdarzenia, Sąd Okręgowy zasadnie stwierdził, że stopień winy oskarżonej jest wysoki.

Niezależnie od tego, był zobligowany uwzględnić również okoliczności łagodzące i obciążające oskarżoną i uczynił zadość tej powinności. W ramach analizy związanych z tym faktów wziął pod uwagę jako okoliczności łagodzące, przyznanie się do winy oskarżonej, jej dotychczasową niekaralność, brak negatywnych przejawów zachowania w miejscu zamieszkania, a ponadto podjęcie próby uregulowania swojego życia, odbycie leczenia, skruchę i przeproszenie oraz deklarowanie zrozumienia faktu popełnienia ciężkiego przestępstwa.

Ważąc wszystkie tego rodzaju okoliczności, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że kara 4 lat pozbawienia wolności w dostatecznym stopniu je uwzględnia i że taki jej wymiar, pozostaje adekwatny do ustalonego stopnia zawinienia oraz ładunku społecznej szkodliwości czynu. Nie budzi zastrzeżeń wnioskowanie, że jest to kara dostatecznie surowa, aby zrealizować cele związane z prewencją indywidualną, jak też wpłynąć w pożądanym sposobie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Podniesiona przez prokuratora kwestia porzucenia pracy przez oskarżoną, jako czynnik, który istotnie wpłynął – zdaniem apelującego - na popełnienie przedmiotowego czynu, nie jest tak oczywista i jednoznaczna, tym bardziej, że nie zostały w sposób dostatecznie jasny ustalone rzeczywiste powody jej rezygnacji z zatrudnienia. Tym bardziej więc, nie mogło to rzutować na podwyższenie orzeczonej wobec oskarżonej kary.

Problem tego rodzaju, jak postąpiłaby oskarżona po powrocie do domu, gdyby pokrzywdzona nie zdołała uwolnić się i zbiec z mieszkania A. K., pozostaje niewiadomą i pytaniem, na które prowadzone postępowanie nie udzieliło odpowiedzi. Jakikolwiek zatem dywagacje na ten temat, stanowią jedynie spekulacje, które żadną miarą nie mogły spowodować zaostrzenia kary wobec oskarżonej.

Dość intensywnie akcentowane w apelacji kwestie sposobu działania oskarżonej w czasie zdarzenia, planowości jej poczynań, skutków zdarzenia – zostały przez Sąd pierwszej instancji uwzględnione, analogicznie jak wzgląd na społeczne oddziaływanie kary. W zakresie skutków dodać należy, że mając na uwadze ten aspekt zdarzenia, Sąd Okręgowy słusznie zasądził na rzecz pokrzywdzonej A. W. kwotę 5.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Argumentacja podniesiona w apelacji prokuratora, nie przekonała o zasadności i celowości podwyższenia orzeczonej wobec oskarżonej kary do wnioskowanej w środku odwoławczym wysokości 6 lat pozbawienia wolności.

Podstawę prawną wydanego wyroku stanowi przepis art. 437 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparte zostało o przepisy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt. 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714) zasądzono na rzecz obrońcy oskarżonej – adw. T. B. kwotę 738 zł z VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

.....

Stanisław Stankiewicz Małgorzata Jankowska Piotr Brodniak